

*Föl-földobott kő, földedre hullva,
Kicsi országom, újra meg újra
Hazajön a fiad.*

*Messze tornyokat látogat sorba,
Szédül, elbúsong s lehull a porba,
Amelyből vétetett.*

*Mindig elvágják s nem menekülhet,
Magyar vágyakkal, melyek elülnek
S fölhorgadnak megint.*

(Ady Endre: Föl-földobott kő... részlet)

BULÁNYI GYÖRGY DRÁGA TESTVÉREIM!

Ha az ember megér 90 esztendőt, számot vet az életével. Elkezdem egy vallomással: nekem csak egy etalonom van. Egy zsidó. Jézus a neve. Szerelmes volt az apjába, de én még nem találkoztam az Apjával, pedig Jézus rengeteget beszélt róla, de apjának csak egy mondatát adta tudtukra. Ezt is két alkalommal. Először, amikor Jordán vízében alámerítette őt a Keresztelő: Ez az én szerelmes / szeretett Fiam, kibem jókíppen kedvem betellett... kibem én gyönyörködöm... benne leltem tetszésemet. Másodszor a színeváltozás hegyén: Te vagy az én szerelmes / szeretett Fiam, őt hallgassátok... űtet hallgassátok... hallgassátok reá... rá hallgassátok. Mindez csak a magyar múlt rangos fordításainak must-rája (Huszita Biblia, Erdösi Silvester János, Károli Gáspár, Csia Lajos). Mondanám az eredetit, a görög szöveget is: Houtos estin ho huios mou agapétos, en hó eudokésa és Su ei ho húios mou agapétos, akouete autou. De minek, ha számolatlan görög tanfolyamaim egyikét sem hallgattatok meg, bár van még mód pótolni a hiányt, mert Bajnok Dani tart már megint görög tanfolyamokat. Ha beiratkoztok rá (nincs tandíj!), ha nem – mindenképpen áll, hogy Jézus egyetlen más mondatot sem adott apja szájába, csak ezt. Ezzel kell beérnünk. De azért én elhiszem Jézusnak mindazt a nagyon sokat, amit mondott Róla. Nem igen tudott mondani mást, csak azt, hogy az ő menyei apja így meg úgy. Mért hiszem el? Mert számomra Jézus az etalon, akihez igazodom. Mondom magyarul is: Jézus az életem vezércsillaga.

Ennek a vezércsillagnak volt egy családja is. Kikből állt a családja? Kik voltak azok? Hát a testvéreiből. Hogy hívták őket, mi volt a nevük? Az elsőnek három is volt: Simon Jónás fia, Péter meg Kéfás. A többit nem sorolom, úgy is tudjátok. A tanítványai adták a családját. Fehérnépe nem is volt? Dehogyan nem. Asszonyok is, akik ott álltak a Golgotán, és messziről nézték, mi történik. Köztük volt Mária Magdolna, Mária, az ifjabb Jakab és József anyja és Szalomé. Ezek már Galileában is vele tartottak és a szolgálatára voltak. Rajtuk kívül még többen is, akik vele együtt mentek fel Jeruzsálembe. Akik kísérték őt, azok voltak a családja. Ezeknek eleje meg Mária Magdolna, akiről több szépet és jót mondott Jézus, mint bárki emberről. Szerelmes volt Jézusba? Igen, feltétlenül. Jézus is öbelé? Nem tudjuk; de Mária Magdolna sohasem panaszkodott Jézusra egy árva szóval

XVI. évfolyam 3. szám 2009. március TARTALOM:

Bulányi György, Drága testvéreim	1535
Sarló Csaba, Legyen-e...? (válasz)	1537
Köszegi Júlia, Hazám, hazám..."	1537
Bulányi György, Glosszák...	1539
Bulányi György, Olcsón úsztuk-e meg?	1539
Bogár László, Az „egypártibb” diktatúra	1541
Kertész Anna, Kullancsszedő szoknyák...	1542
Bulányi György, Válasz Bajai Évinek	1544
Szilágy Zsolt, Levele Bogár Lászlónak	1545
Reiner Péter, Zsidó vagyok és Gárdista	1545
Faragó Ferenc, Tanyai szilánkok...	1546

**Szerkesztőség: Bulányi György, 1052 Bp., Piarista
köz 1. V./505.**

**Elérhetőség: bulanyi@freemail.hu, 06-1-48644-62;
faragoferi@gmail.com, 06-20-9872-982**

*A kéziratok lezárásának határideje a tárgyhoz előtti
második hónap utolsó napja.*

sem. S nőknél ez annyit jelent, hogy meg vannak elégedve azzal, akire nem panaszkodnak. Ezt szeretném én is elérni a családommal, de reménytelen a szerelmem, mert panaszkodnak rám csőstől, majd mindannyian. Nemcsak a fehérnép, még a férfiak is. És ki volt még Jézus családja? Földi apjáról nem mondott semmit. Az anyjáról se sokat: Asszony mi közünk egymáshoz? – mondta neki Kánában. A tanítványaitól pedig megkérdezte: Ki az én anyám? S maga válaszolt reá: Akik hallgatják tanításomat, azok az én testvéreim és anyám.

S nekem ki a családom? Hát csak tik. Ti, akik Jézus tanítványaivá szegődtek. Akik tudjátok, hogy nem lehet más dolgotok, mint hogy tanítványokat gyűjtsetek Jézusnak. Nekem az is elég, ha ezt tudjátok. Azért elég, mert Isten belétek ültette a Maga meg Jézus Lelkét, s ennek következtében reggel, amikor felkeltek, este meg, amikor lefeküsztek, halljátok a hangját, amely arra buzdít Benneteket, hogy csak gyűjtsetek, teremjete, vessétek a magot Apja szántóföldjébe, mert százszoros termést akar. Ki? Hát Jézus, ez a telhetetlen. Nekem nem kell erőszakoskodnom Veletek. Tudjátok magatoktól, hogy mi a dolgotok. Bár Gyuri – Évikének, a eleségének jelenlétében – két hete Sashalmon mise utáni iddogálás közben arra

akart rávenni, hogy ne mondjam ezt, mert már torkig van vele. Olyan naiv ez a Gyuri. Már 35 éve ismer, és még mindig azt hiszi, hogy lehet velem beszélni. Hát lehet, igenis lehet. Arról, hogy ne menjünk már a Kossuth térre. Arról lehet. De arról, hogy ne gyűjtsünk, hogy ne szórjuk a magot, arról nem lehet. Hiába is próbálkoznak vele. Akár a Kádár, akár a mostani Benedek. Hanyadik is? Egyik sem ment velem semmire. Ezek után most meg Gyurira hallgassak? Nem hallgatok, s kérdőzöm – csak kérdőzöm minden erőszak nélkül –: Gyűjtöttél már új tanítványokat ebben a gyönyörűséges, nem ruszikkal, hanem tőkésekkel megajándékozott kicsiny hazánkban? Mert nálam csak az a jó, csak akkor vagy jó, ha gyűjtöttél. Ezért most hogy ennyien itt vagytok, még inkább mondom, hogy csak gyűjtsetek. Mert, aki gyűjt, az nem hal meg, sem itt, sem a másik világban. Aki meg nem gyűjt, az meghal. Nemcsak itt, hanem a másik világban is – gondolom. Azért csak gondolom, mert még nem voltam ott, hogy ellenőrizsem, miként is állnak ott fent a dolgok. De Hamvas Bélától és Hermész Trismeghisztostól megtanultam. Mit? Azt, hogy lent, mint fent. És hogy Fent, mint lent.

De azért volt Jézusnak Atyján és tanítványain kívül még egy harmadik szerelme is. Hát az meg ki? Nagyon bánatos volnék, ha ki nem találnátok. Annyit verekedtek velem erről az utóbbi időben, hogy biztosan kitaláljátok. Ha ki nem találjátok, megmondom magam. Hát a zsidók, akik a legjobban tudják szeretni egymást. Nem is pusztul fajuk úgy, mint a miénk. A nemzeteket (ta ethné) – ezt a szót a szentírások úgy fordítják, hogy pogányok. Jézus pedig azt mondta a zsidóknak, hogy a nemzetekhez, városaikba meg Szamáriába ne menjetek, menjetek csak Izrael házához elveszett juhaihoz, mert magam is csak azokhoz jöttem. Majd amikor főpapjuk keresztre feszít, akkor kérem meg a Lelkemet, hogy szálljon rátok, s menjetek el az összes többi nemzethez is – de Júdeától és Jeruzsálemtől - kezdve tanítsátok meg nekik is; hogy az ő dolguk is az, hogy a tanítványaimmá legyenek. Azaz az a dolguk, hogy ne akarjanak gazdagok lenni, hogy ne akarjanak verekedni, meg uralkodni egymáson. S ha ezt megértették és legalább is hozzáfogtak már ezt tanító nép- és főiskolai tanfolyamaik megszervezéséhez – magyarul kisközösségeket hoztak már létre – akkor ennek pecsétjéül keresztelkedjenek meg is. Nem bubamögöntségre gondolt. Ezt csak csinálják azok, akiknek ez a szakmájuk. Megbocsátatják nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Biztosan bocsánatot nyernek ezért. Mert Jézus mennyei apja meghallgatja a fiát, ha nagyon kéri őt.

Mondtam már, hogy Jézus a vezércsillagom, meg még mindazok, akik azt gondolták, amit ő gondolt. Kik azok? Hát Sókratész, Lao-ce, Buddha, meg az effélék. Az evangelisták is, meg a Jakab-levél szerzője. De Tolsztoj meg Gandhi is. A Didaché szerzője is, meg Arany Jánosunk is és Sinka István is, ez a két szalontai kálvinista is. Meg a katolikus Babits is. Mindazok, akik tudnak ilyet mondani: Az Úristen őriz engem, Mert én az ő nótáját zengem. De azért nem akarok itt most magyarórát tartani. Előbb még meg kell írnom hozzá a tankönyvet, melyet majd házfeladattá tudunk tenni. Nyárom három hónap alatt majd lesz időm rá Budaváriban. Ott klíma nélkül is ki lehet bírni a nyarat. Vissza kell térem a szakmámhoz. Ha Visnyeszéplakon érdeklődés hiányában meg is szakadtak az irodalmi estéim, azért én nem adom fel a harcot. Megkérem a Józsit. Ki az? Hát minden magyar piaristák nagyhatalmú tartományfőnökét.

Mire kérem meg? Hát arra, hogy ha 2010 szeptemberére átköltözik a Mikszáth Kálmán térről a gimnáziumunk, akkor hadd tartsak ott nem hittanórákat – ahhoz a becsületet már eljátszottam, és tisztában vagyok vele, hogy folyamatosan játszom –, hanem irodalomórákat, hogy jó félszázad alatt a különböző rendszerektől elnyomorított ifjúságunk hadd hallja meg a jézusi magyar irodalomról szóló tanításom. De ez csak olyan kitérő volt – excursus – ahogyan tudományosan mondják. Visszatérek a fősodorhoz.

A nem régiiben elkezdett negyedik negyedben – 90 és 120 év között található – olyan gyermeknek valókat kell kitalálnom, mint amilyeneket Jézus mondott. Példabeszédeket. Miért? Hát azért, hogy mindenki megértse. A legszegényebbek is. És kik azok? Akik sok gyermeket szülnék. Akik megértik, amit Zsike mondott nekem, amikor 12. gyermekét várta és én ünnepélyesen kezet csókoltam ezért neki. Mire ő ezt felelte: Gyurka bácsi, én vagyok a világ legönzőbb asszonya, mert nem bírom ki, hogy ne legyen mindig egy kisbabám. Majd lesem a sokgyerekesek bölcsességeit. Ezzel teszem majd talán jövő, hogy nemzetkipusztítótóvá lettem, tettem magamat. Vagy fogjam rá ezt is az Istenre? Vagy magyartanáromra, Bátorira, akinek szóbeli érettségim napján elmondtam, hogy szeretnék szép magyarórát tartani, de a mátyásfüldi kislányok is nagyon szépek, s ő ezt mondta nekem: Én is úgy lettem piarista, hogy fejest ugrottam a dolgokba! Én meg erre a szóra lementem a trafikba, vettem egy ívpapírt és megírtam a piaristáknak, hogy én is piarista akarok lenni. Nem tudom, mit tegyek. Nem fogom a felelőséget Istenre. Elég vagyok ehhez magam. De Jézus azt mondta, hogy az Isten Lelke bennünk van. Akkor meg ki a felelős a döntésemért??? Értitek ezt? Érti bizony, aki jó...

De hát mennem kell tovább, mert nekem is volt apám s anyám. Apám olyan kemény ember volt, hogy még a piaristák is meg voltak vele elégedve. Nekem is megdicsérte őt latintanárom, a paloznaki Kövesi Lajos. Így: Apád okos ember. Azért volt okos, mert tudta, hogy nem a gyerek neveli a szüleit, hanem a szülők a gyereket. Noviciátus után meglátogattam őt, mint nyugdíjast. Beszélt latin-tanítása sikereiről. Arról, hogy kérték: árulja el a módszerét, sikerei titkát. Módszer, módszer, mit ér az? Fogni kell tudni a gyereket, ahogyan apád is tudott téged. S mutatta is karjával, kezével. Hát apám aztán ismerte ezt a módszert. Vert is pofozott is, rúgott is, hogy aztán a nyomtatott értesítővel dicsekedhessék elsőszülött fiával, hogy az minden gyorsíró versenyt, és minden pályázatot megnyert. Én sohasem haragudtam apámra. Rákosi smasszerjeire se haragudtam, ha fenéken billentettek. Ez volt a dolguk, ezzel tartották el családjukat. De apám vitt a Haller-térre focizni, kirándult velem, ping-pongozott is és megtanított máig tartó szórakozásomra is: bridzsolni is. Mennyi Bokor-tagot megtanítottam már rá. A tavaly nyári budavári bridzs-bajnokságot is egy nőtanítványom nyerte meg. E dicsőségért cserébe talán megbocsátja nekem, amit az előbb a gyerekevelésről mondtam.

Anyukámról nagyon sokat kellene mesélnem. Igazi anyuka volt. Hatvan éves koráig sohasem volt beteg. Egy anyukának arra nem lehet ideje. Akkor ki csinál meg mindent? Apám semmit sem csinált. Ő volt Anyuka nyolcadik gyereke. Amint pápa leszek – a mostani már nagyon öreg – felhagyok a megszentelt életállapotúak boldoggá meg szentté avatásával. Anyukát fogom szentté avatni. Őt meg a Bokor összes anyukáit – hét gyerektől felfelé. Anyuka sajnos nem volt Bokor-tag. A legidősebb most halt meg: Balázs Laci, aki 1910-ben született. Anyuka meg 1897-ben. Posztumuszt Bokor-taggá teszem őt. Most

írok tanulmányt a Bokortörténet nulladik nemzedékéről. Azokról, akik nevelték az első, az alapító nemzedéket. Majd így formálom meg a Mindenszentek litániáját: A Bokor sokgyermekes anyukái és minden más ilyen anyukák... Könyörögjetez érettünk!

De félre minden nőimádattal A férfiakat is saját képe és hasonlatosságára teremtette Isten. Ha egy kicsit selejtezebbre sikerültünk is. Rút hálátlanság lenne részemről meg nem emlékezni az örök hazába már átköltözött Bokor-testvéreinkről. Nem mindegyikükről, csak a legnagyobbakról. Kik azok? Hát vitathatatlanul az első a Dombi Feri. Ha jól számolom, lett élete munkájából vagy tíz kisközösség. Pedig férfi volt és még megszentelt életállapotú is – félig csak, mert világi pap volt csak szegény. S a második? Az már nő volt – a Bokor nagyasszonya. Hét gyermeke nem volt, de nevelt kettőt. Egyikük hetet is. Unokái hívták életre a harmadik és negyedik nemzedék legtöbb közösségét. Mennyit? Számolják össze őket! Harmadik helyen van nálam Halász Bandi. Ő is csinált valamit a kisközösségekből: az ő nevét őrzi az izsakos-mentés. Ő nemcsak tanított, de gyógyított is.

Szalad az idő, s még semmit sem mondtam a mai evangéliumi szakaszról. Hát mondok gyorsan valamit ahhoz, hogy „Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, hiszen azért jöttem. S bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, és ördögöket űzött ki Ezt: Belőlem a kafarnaumiak sem csinálnak balekot. Nem kafarnaumi csodaorvosnak jöttem én. Vannak más zsidó falvak is, melyekben hirdetni kell a jó-hírt.. – hogy magyarul beszéljek. Ezt Jézus szájába adtam. S a magam szájába mit adok? Hát csak megint valami botrányosat. Elküldelek titeket. Hova? Attila, Álmos, Árpád elveszett juhaidhoz. Nagyon sok faluban városban is élnek a Kárpát-medencében. Szükségük van a jó-hírről és arra is, hogy kiűzzétek belőlük az ördögöket. Miféléket? Azokat, amelyek ezt suttogják: Reménykedjetez a következő kormányban. Ezeket. Ti csak a jó-hírben és a kisközösségekben reménykedjetez. Amen.

LEVELESLÁDA

SARLÓ CSABA

LEGYEN-E „MAGYAR FAJ VILÁGNAPJA?”

(VÁLASZ HORVÁTHNÉ BAJAI ÉVÁNAK)

Kedves Bajai Éva! Gyurka bácsi magyar fajért elhangzott segélykiáltását bírálod. Bírálataz megerősítésül leveled utóiratában felsorolod a veled egyetértőket. Szerencsére a valóság független a hívők számától, mert különben Jézus se lenne már valóság.

Sorba veszem miket látok másképp. Ha egy nemzet öntudatát kiölik, akkor az kipusztul. Szerintem világpolgárokat nem lehet szülni, ez túl nagy lépték az embernek. A finnugorizmussal egy alsóbbrendű érzést tápláltak a nemzetbe, ezért létezik az általa nem talált összefüggés. Az, hogy nem csak a magyar nemzetudatát ölték ki, hanem a németét, olaszét stb. is, minket nem vigasztal. Ha a szomszéd a kútba ugrik, ne kövessem őt!

Az írod: „Mert a magyar faj fogalma közvetlenül a rosszemlékű fajelméletben gyökeredzik”, s ezt az alapgondolataz bontod ki. De ez az alapgondolataz téves. A magyar faj fogalma jóval régebbi mint a náci fajelmélet –

ez volt ugyanis az alapja többmillió ember elpusztításának – azt megtalálhatod például már, a rendes akadémiai tag, Czuczor Gergely és Fogarasi János: A magyar nyelv szótára című, 1862-ben kiadott munkájában is. Az unoka örökölhetez a nagyapja tulajdonságait, de a nagyapa az unokáit nem. A náci fajelmélet szerinte a magyar se volt árja, s ha Hitler győzött volna, ma már nem lenne magyar faj. A téves alaplól kibontott következtetések csak tévesek lehetnek.

Az elmúlt hatvan évben túlnyomórészt szocialista, liberális hatalom uralkodik nálunk, tehát a szegénység okát is csak ott találhatod meg, másutt hiába keresed. A szegényekhez csak akkor lesz nehezebb utat találunk, ha közben kiszolgáljuk a hatalmat. Hogy egy kisebbség hontalanná válik valahol arról elsősorban a mindenkori hatalom, majd a többség, de sokszor maga a hontalanná váló is tehet. Hogy ne másra mutogassunk – mert ez nem jézusi magatartás – kérdezem tesztek, tettetek-e valamit a romák érdekében gyakorlatilag. Az, hogy valaki leírja ezeket: „mert törleszteni fognak”, „hontalanok voltak ebben a hazában”, „nagy a szakadék magyarok és cigányok között”, még nem segít se a magyarokon se a romákon. Negyedik éve járok segíteni egy olyan alapítványhoz, ahol roma fiukkal törődnek. Többször beszélgettem szüleikkel, már vagy még oda rendszeresen nem járó testvéreikkel. Szeretem őket, másképp már rég abba hagytam volna, de tudom, hogy alapvetően más faj mint a magyar. És ez egyik fajnak se a minősítése. Kérdezem, Pakson valami hasonló módon segítetek-e a romákat?

Nem értem mért vezet ingoványos talajra egy fogalom. Szerintem „Attila, Álmos, Árpád elveszett juhaid” a magyarok. Természetesen megsértődhetnek azok, akik nem a nemzet, hanem az idegen hatalom – tankok helyett bankok – érdekeit védik, de ez maradjon az ő magánügyük. Nekem magyar az, aki elfogadja és átérzi – egy a náci fajelmélet nevében meggyilkolt, zsidó származású honfitársunk – Radnóti Miklós gyönyörű sorait: „Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,/ nekem szülőhazám itt e lángoktól ölelt/ kis ország, messzeringó gyerekkorom világa./ Belőle nőtem én, mint fatörzsből gyöngye ága/ s remélem, testem is majd e földbe süpped el./ Itthon vagyok. S ha néha lábamhoz térdepel/ egy-egy bokor, nevét is, virágát is tudom,/ tudom, hogy merre mennek, kik mennek az uton,/ s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyon/ a házfalakraól csorgó vöröslő fájdalom.”

Gyurka bácsi a „Magyar faj világnapja” írásában és piliszántói prédikációjában jézusi módon nem valakik ellen, hanem valakikért írt, beszélt. A magyar fajt még az „emberszabású fajok (csimpánz stb)” elé se, hanem mellé helyezte, így írásán még egy gorilla se sértődhet meg jogosan. A nemzetpusztulásban nem vizsgálta a külső okokat, hanem csak a belsőt. Ha valakikért – még ha az saját fajom is – úgy teszek, hogy másokat nem károsítok, jézusi úton maradtam. Akkor nem maradok azon, ha gondolatazban, szóban vagy cselekedetben mások ellen teszek.

Remélem, nem gondoltátok át az utóiratban írt „ilyen címkéjű” rendezvényről írtakat. Gyurka bácsi nem címkézett, de nagyon elszomorító, ha nektek a magyar faj valóban csak címké. Testvéri szeretettel a *Mag I.* nevű Bokor-közösség tagja

KÖSZEGI JÚLIA

„HAZÁM, HAZÁM, TE MINDENEM”

„Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.” (Mk 12, 17)

Jézus nem kérte, hogy elmenekülve a világ elől vonuljunk el örökre a pusztába bőjtölni és imádkozni. Emberi közösség(ek)ben élünk, s nekünk is megvannak a magunk császárai, akik – hacsak meg nem szűnünk létezni a társadalom számára – kikerülhetetlenek. Ácsok vagyunk és adózunk. Miben élünk ma? Kinek tartozunk megadni azt, ami az övé?

Az evilági ország lakói teremtettségükből adódóan sokszínűek, ám hamar beleolvadnak az egész világot behálózó uniformizálási folyamat eredményeképpen létrejött masszába. Mindenki egyforma, mindenki egy a több millió, futószalagon sorakozó bábuból. Nincs identitás, nincsenek gyökerek, kultúrák; évezredek alatt kialakult értékek tűnnek el pillanatok alatt. Az ember egyéni volta fokozatosan megszűnik, megismételhetlensége kitörlődik. Talán egyedül a gasztronómia képes visszaverni a globalizáció támadásait. Én is erősen bizalmatlan vagyok ebben. /1/ De a paprikás csirke önmagában nem elég ahhoz, hogy tudjam, ki vagyok. Ezért küzdenem kell, hogy megtartsam mindazt, ami meghatározza énémet. Mert a részeim, a legbelső rezdüléseim ezek. /2/.

„Hazám, hazám, te mindenem”, mi történik veled? Mi folyik itt? A társadalom tudatos tönkretétele a hatalom fenntartása érdekében. Az egészségügyi és szociális ellátás csökkentése. A létbizonytalanság mesterséges megteremtése. Bármikor lecserélhetnek. Egy szebbre, fiatalabbra, nem családosra. Az emberek a végsőkig hajlandók áldozni munkahelyük megtartása érdekében. Fejet hajtának a kizsákmányolók előtt, mert nem akarnak a 312 ezer (7,4%; KSH, 2007.) munkanélküli közé tartozni.

Oláh György, Nobel-díjas kémikus szerint „egy ország jövőjét, nem a természeti kincsei, hanem emberanyaga határozza meg. A jól képzett, jól nevelt szakembereinek munkaereje. [...] Magyarországnak a jövőjét határozhatják meg a fejlődő új iparágak, a velük együtt járó értékes munkák. Mindezeket átgondolva, nem lehet kérdés, hogy luxus-e olyan szegény kis országnak, mint a miénk, befektetnie az oktatásba.” Szellemi értékek az ország felemelkedéséért. Szép elgondolás. Az oktatás azonban ma két dologról szól: spórolás (nem kell annyi tanár, negyvenen is beférnek egy terembe, s a kréta sem mindig fontos) és tudatos elbutítás (cél a nem gondolkodó-bólogató generáció kinevelése). /3/ Persze a tanárok küzdhetnek, de a rendszer sokszor megalkuvásra kényszerít, s ki merné vállalni a kockázatot? Kinek kell egy ötven éves magyartanárnő? Mindezekről függetlenül azért mindenki okosodik (az oktatási intézményeknek szükségük van a fejkvótára), egyetemi diplomát lobogtat a kezében, melynek semmi értéke nincs már. Az értelmiségi pálya ellehetetlenedik, részben az „egész ország egyetemista” jelenség miatt, részben pedig azért, mert az ország nem tartja érdekének, hogy itthon tartsa művelt, tehetséges fiataljait. A frissen végzettek 20%-a azonnal, mielőtt megpróbálna Magyarországon elhelyezkedni, külföldre megy. Mert kutatásra nincs pénz, orvosnak, mérnöknek, pedagógusnak, informatikusnak stb. pedig nincs állás. Aki teheti, elhagyja az országot. A legjobbakat veszítjük el. „S elhulltanak legjobbjaink a hosszú harc alatt”. Mert belefáradtak a túlélésért való küzdelembe.

A bizonytalanság gerjesztette félelmen kívül a piacgazdaság érdekeit szolgáló fogyasztásra serkentés is nagy szerepet játszik a robotolás kialakulásában. Az emberek hajtának a több pénzért, másod-, harmadállást

vállalnak. S közben folyton elégedetlenek. Erről gondoskodik a hamis értékeket ontó média. Azaz: dolgoznom kell, hogy meglegyen a betevő, és dolgoznom kell, hogy megvehessem a réginél sokkal jobb laptopot. Dolgozom, nincs időm másokra. A családok, helyi közösségek, emberi kapcsolatok totális szétrombolása – 1000 főre vonatkoztatva 4,1 házasságból 2,5 válással végződik (KSH, 2007.) – létrehozta az egyedülálló, sebezhető, irányítható egyének összességéből álló társadalmat.

Általános bizonytalanság érzet, időhiány, kizsigerelt emberek. Nincs energia családra, gyerekekre. A háztartások átlagos létszáma 2,6 (KSH, 2007.) Minden nyugati társadalomban csökken a népesség, s előregedik a társadalom. Tobias Billström, svéd migrációs miniszter Indiába utazott, hogy népszerűsítse a svédországi munkavállalást. Magyarországon a népességcsökkenés aránya 1000 lakost tekintve -3,5, az öregedési index 104,9, azaz 100 gyermekkorúra 104,9 öregkorú jut (KSH, 2007.). S a számok egyre növekednek. /4/ Az urna alakú korfa sötét képe ott lebeg fejük felett. A mindenkori vezető réteg pedig nem tud előállni egy előremutató gazdasági-társadalmi koncepcióval. /5/.

Hazám, népem! A biztos kipusztulás útjára léptél. Beteg vagy. Haldokló. Miért?

Én csak megadom a császárnak... /6/. A császár nem mehet Isten rovására. Nem kérheti el az összes időnket, minden energiánkat, családjunkat, barátainkat, egyéniségünket. Nem követelheti, hogy adjuk fel jézusi életfelfogásunkat. A harmónia Isten és császár között nem borulhat fel. /7/ „Isten előtt nincs se zsidó, se görög, se szabad, se rabszolga”, csak egyén, ember van. Egyetemes emberszeretet, családi kötelekeken és a nemzeteken túlnyúló testvériség. ("Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám."). /8/ Jézus élete és tanítása egyértelműen diszkriminációmentes, előítélet-mentes. Az egész emberiség egybeszeretését tűzi ki célul. Mit kell tehát Istennek adnunk? Mi a feladatunk? Személytől személyig érő, szereteten alapuló kapcsolatok építése, osztozás, kicsiség, szolgálat.

Mit tehetek a magyar népért; azért, hogy átmentssem az eljövendő korokba ezt a gyönyörű nyelvet; hogy megvédjem tájainkat; hogy megőrizsem páratlanul gazdag kultúránkat: a faluról falura változó dallamokat, táncokat, viseleteket, népszokásokat, meséket, irodalmunkat, művészeti értékeinket? /9/ Ha a jézusi utat tartom szem előtt, látnom kell, hogy a magyarság felemelése nem irányulhat senki ellen. Úgy kell szolgálnom nemzetem és hazám javát, hogy a jézusi értékszemlélet megvalósításához nyelvre, nemre, fajtára való tekintet nélkül szerzek barátokat. „Magyarország: Európa kicsiben”, azaz a népek hazája, mondja Csaplovics János 1829-ben. A különböző népek és nyelvek együttélésének hagyománya – a sokféleség és összetartozás – fontos nemzeti örökségünk. Egy ilyen soknemzetiségű országban (a népesség összetétele azóta bizonyára sok változáson ment keresztül, ám a sokszínűség megmaradt) küldetésünket megfogalmazhatjuk úgy is, mint a jézusi egybeszeretés küldetését. /10/

Eközben pedig /11/ majd megélhetem magyarságomat, ápolhatom értékeinket, s bevonhatok ebbe másokat is. Kezdeményező, buzdító lehetek mindaddig, amíg mások kárát nem okozom. A legkézenfekvőbb fegyver a kipusztulás elleni harcban természetesen a gyermekszülés. Hatásosabb, mint mások legyilkolása. Gyermek nélkül nincs jövőnk, ez igaz. De a gyermek nem válhat tömegcikké. A két ember szerelméből születő gyermek, az élet tovább-

adása a legnagyobb csoda, mely sok ember vágya. Sokaknak beteljesületlen vágya. A gyermekvállalás felelős döntés is egyben. Az ember nem tenyészállat, melynek x időre y mennyiségű utódot kell nemznie. A házaspárok ágya nem gyár. /12/ S fontos azt is látni, hogy mindannyiunknak más a küldetése. A sok gyermek vállalását nem lehet egyetemes értékévé, céllá tenni. /13/ Annyit dolgozzunk, amennyit szükséges, s csak azt adjuk a császárnak, ami az övé! /14/ Ha hivatást érzünk rá, és megadatik a lehetőség, vállaljunk gyermekeket! Óvjuk meg népünket! S építsük Isten országát! Ő mosolyog ránk. /15/

Kőszegi Júlia korábbi levele Bulányi Györgyöz

Nem tudom, hogy az állatok sorsa jobbra fordult-e azáltal, hogy létrejött az állatok világnapja. Ugyanígy abban sem vagyok biztos, hogy a magyar nép (én ezt a terminust használnám a faj helyett, sokkal szívhez szó-lóbb, és nincs negatív konnotációja) a Magyar Faj Világnapja bevezetésével fog megmenekülni a kipusztulástól. Igyekszem majd gyerekeket szülni saját magam, férjem, családom, barátaim és legfőképpen Istenem öröme. Néptánc, zene, dalok és hagyományok őrzésén keresztül megpróbálom átmenteni értékeinket. Úgy gondolom, én ilyen apró cselekedetekkel tudok hozzájárulni népem fennmaradásához. Nem is nagyon hiszek másban. Főleg nem a hangzatos szónoklatokban, mely könnyen indulatba, majd gyűlöletbe csap át. Na és persze (egyetértek ebben Öcsivel) legyen akármilyen tiszta a szándék, szinte elkerülhetetlen, hogy az emberek ne kezdjenek el politizálni. A „faj” szó még bennem, a fasizmust csak tőri könyvből ismerő fiatalban is azonnal egy „jobbos” érzetet kelt. Ez veszélyes. Szomorú, de az emberek nem elég intelligensek a kérdés „vegytiszta” kezeléséhez. Végül: én nem vagyok hajlandó robbanni Gyurka bácsinak. Tisztelem, szeretem, és hálás vagyok neki, de nem engedem, hogy provokáljon. Én nem vagyok halott, és a 3. generáció sem az, minden tőlünk telhető apró dolgot megteszünk, még ha négyszeres létszámbeli veszteséggel is rendelkezünk az első generációhoz képest. Hiszek abban, hogy a sok kicsi szépből lesz a nagy (legyen szó Isten országának építéséről, vagy a magyar nép felélesztéséről). Büszke vagyok a nyelvünkre, a kultúránkra, a népünkre, és arra hogy magyar vagyok. Minden erőmmel küzdeni fogok, hogy ne vesszünk el. De az agresszív, erőszakos magyarságot nem szeretem. Nem jézusi és nem is eredményes.

BULÁNYI GYÖRGY

GLOSSZÁK KŐSZEGI JÚLIA CIK-KÉHEZ

- /1./ Én is erősen bizalmatlan vagyok ebben.
- /2./ Az is, hogy magyar vagyok Magyarországon
- /3./ 1943-ban osztályomba Tatán belefért még 60 gyerek is, most bezárjuk az iskolákat, mert hazánkban nem születik gyerek.
- /4./ Mert nem születnek gyerekek!
- /5./ Gyermekszületési koncepcióval kellene elő állniuk, nem a gasztronómiaival.
- /6./ Nem. Azt kell megadnunk neki, ami az övé, nem többet.
- /7./ A haldoklás ellen egy a biztos alapsegítés, ha szülünk sok gyermeket. Ezt akarta felhívásom. Ha az rossz volt, mit ajánlasz helyette? Kormányzatunk biztosan nem tesz érte semmit. Tanuljunk a cigányoktól! Mondd

meg nekem, hogyan tudnék eljutni hozzájuk! Nagyon pozitív segítség lenne számomra.

/8./ De van sorrendiség: előbb férjedet-gyerekeidet, aztán nemzetedet kell szeretned. Jézus is csak Izrael elveszett juhaihoz küldi tanítványait, s csak ezek után a többi nemzetekhez.

/9./ Alapvetően férjhez-menéssel és sok-sok gyermek születésével.

/10./ A cigányokat is egybe kell ölelnünk, de ha a század közepére többségbe kerülnek, s úgy fogják kiverni mint Sütő András szemét mint az oláhok, meg a tótok, akik felpofozzák a Nyitrán magyarul megszólalni merészülő egyetemista lányt.

/11./ szemem kiverve, felpofozottan.

/12./ Tudom, hogy nem ezt tanulják otthonaikban Királyék, Márcziék, Vinczéék, Biróék meg többi testvérünk gyermekei is.

/13./ Ezt majd mondd meg, ha odajutsz az alábbi sorok szerzőjének is: Isten újra szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.” Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinek és nőnek teremtette őket. (Ter 1,26-7)

/14./ Csökkentsük igény szintünket, vágjuk többfelé a kenyeret!

/15./ Örülök mindennek, miközben nem mondom Neked, hogy melyik terminust nem használnám, mert hogy jövök én ahhoz, hogy kérésed nélkül megmagyarázzam Neked, minek nincs negatív konnotációja, s mi által nem fognak célhoz jutni legjobb törekvéseid. Nem is mondtam Neked, ilyesmiket: Főleg nem hangzatos szónoklatokban, mely könnyen indulatba, majd gyűlöletbe csap át. Na és persze legyen akármilyen tiszta a szándék, szinte elkerülhetetlen, hogy az emberek ne kezdjenek el politizálni... Ez veszélyes. Vagy ilyet sem: én nem vagyok hajlandó robbanni Júliának. Tisztelem, szeretem, és hálás vagyok neki, de nem engedem, hogy provokáljon. Meg még ilyet sem: az agresszív, erőszakos magyarságot nem szeretem. Nem jézusi és nem is eredményes. Szeretettel Gyurka bácsi

BULÁNYI GYÖRGY

OLCSÓN ÚSSZTUK-E MEG?

Mindez Lukács szövegében így olvasható: Amikor közelebb érve megpillantotta a várost, hangosan felzokogott: „Bárcsak te is felismernéd legalább ezen a napon, ami békességedre volna. De el van rejtve szemed elől. Jönnek napok, amikor sánccal vesz körül ellenséged, bekerít és mindenfelől ostromol. Eltipornak gyermekeiddel együtt, akik falaid közt élnek, és nem hagynak benned követ kövön, mert nem ismerted fel látogatásod idejét.”

Máté szövegében pedig így: Jönnek majd napok, amikor abból, amit most itt láttok, nem hagynak követ kövön, mind lerombolják.” „Vigyázzatok, nehogy félrevezessenek benneteket! Sokan jönnek az én nevemben, s mondják: Én vagyok. És: Elérkezett az idő! – Ne kövessétek őket. „Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad. De előbb kezdet emelnek rátok, és üldözni fognak benneteket. Kiszolgáltatnak a zsinagógáknak és börtönbe vetnek, királyok és helytartók elé hurcolnak a nevem miatt. Azért, hogy tanúságot tegyetek. Kiszolgáltatnak benneteket szülők, testvérek, rokonok és barátok, s némelyeket meg is ölnek közületek. Nevem miatt mindenki gyűlölni fog benneteket. - Hát eddig

S e zsidó nemzeti tragédiát az a Jézus mondja előre, aki három éven keresztül meg erre tanította a Tizenkettőt: „A pogányokhoz vivő utakra ne térjete, a számariaiak városaiba ne menjete! Forduljate csak inkább Izrael házának elveszett juhaihoz! Menjete és hirdesséte nekik: Közel van a mennyek országa! A betegetek gyógyítsáte meg, a halottakat támasszáte fel..."

S negyven esztendő sem telik el, és mindez bekövetkezik. Kivégzik a zsidók Jézust; kivégzik a Zebedeus fia Jakabot, majd a másik Jakabot, Jézus féltestvérét. S a végén fellázadnak a zsidók a rómaiak ellen is, de Jézus tanítványai nem vesznek részt a harcokban. Ők még Jeruzsálem ostroma előtt kiköltözködnek a városból, és elmennek a Jordánon túli Pella városába; mert megtanulták Jézustól, hogy aki kardot ragad, az kard által vész el. De akik nem lettek Jézus tanítványai, azok kardot ragadnak, amikor Jeruzsálemet a légiók seregei veszik körül, mert meg akarják akadályozni, hogy bekövetkezzék pusztulása. De Jézus útbaigazítása ez: akkor aki Júdeában van, fusson a hegyekbe, aki a városban, meneküljön onnan el, aki pedig vidéken, ne térjen oda vissza. Ezek a bosszú napjai lesznek, hogy beteljesedjék mind, ami meg van írva. Jaj a várandós és szoptatós anyáknak azokban a napokban! Nagy lesz a gyötrelém a földön, s az ítélet haragja sújtja ezt a népet. Kard élén hullnak el, és fogságba hurcolják őket a pogány népek közé, Jeruzsálemet pogányok fogják tiporni, míg idejük be nem teljesedik.

És mindez bekövetkezik. A zsidók közel ezerkilencszáz esztendőre elvesztik hazájukat, és csak sokmillió palesztin s nem kevés millió zsidó halála árán tudják azt a múlt század közepétől, úgy-ahogy visszaszerezni. Nekünk azonban, Jézus tanítványainak; vigyáznunk, virrasztanunk és virrasztanunk kell. Nekünk, Jézus magyar tanítványainak is. Arany János mondta másfél százada; a szabadságharc kitörése előtt: Ha minket is elfúj az idők zivatarja, nem lesz az Istennek soha több magyarja. Vörösmarty, a Szózat költője, így számol be erről a lehetőségéről versében, melynek címe:

Előszó

*Öröm- s reménytől reszketett a lég,
Megszülni vágyván a szent szózatot,
Mely által a világot mint egy új, egy
Dicsőbb teremtés hangján üdvözölje. Hallottuk a szót.
Mélység és magasság / Viszhangozák azt. S a nagy
egyetem
Megszünt forogni egy pillantatig.
Mély csend lőn, mint szokott a vész előtt.
A vész kitört. Vérfagyaló keze / Emberfejekkel lapdázott
az égre,
Emberszivekben dúltak lábai. / Léleketétől meghervadt
az élet,
A szellemek világa kialutt, / S az elsötétült égnek arcain
Vad fénnel a villámok rajzolák le / Az ellenséges isten-
nek haragját.
És folyton-folyvást ordított a vész,
Mint egy veszetté bőszült szörnyeteg.
Amerre járt, irtóztató nyomában / Szétszaggatott népek-
nek átkai
Sohajtanak fel csonthalmok közül; / És a nyomor gyá-
moltalan fejét
Elhamvadt városokra fekteti.
Most tél van és csend és hó és halál, / A föld megőszült;
Nem hajszálanaként, mint a boldog ember,
Egyszerre őszült az meg mint az isten,*

*Ki megteremtven a világot, embert, / E félig istent, félig
állatot,*

*Elborzadt a zordon mű felett / És bánatában ősz lett és
öreg...*

Eddig versének részlete. A vésznek pedig végeredménye: százezernél több halott. Görgey leteszi a fegyvert Paskijevics kétszázezres serege előtt Világosnál; Batthányi és az aradi tizenhárom halála, Petőfié Segesváron, és még nagyon sokaké. Költeményünk szerzőjének Vörösmartynak elméje elborul, Arany s Tompa búskomor lesz, Széchenyi, a legnagyobb magyar pedig öngyilkos. Deák még idejében hazamegy Kehidára, Kossuth apánk meg számkivetésre Torinóba. A végeredményhez még hozzátartozik a rengeteg hadi özvegy és hadi árva. S az is, hogy Kufstein s a többi börtönök benépesülnek rabokkal és hogy elkövetkezik hús évre az önkényuralom. Közel két évtizedes. Ferenc József vesztes csatái (Solferino, Königrätz) után 1867-ben létrejön a kiegyezés.

Arany két évre Világos után kétségbe esve megírja vígeposztát, a Nagyidai cigányokat – melyről két évtizeddel később vallja: Oly küzdelemre, mely világcsoda, Kétség' esett kaczaj lőn Nagyida. Drágán vagy olcsón úsztuk meg? Csak folytattuk Jézus után a Jézus előtti: Akik előttem jöttek, mind tolvajok és rablók. A jézusutáni harcok nem különböznek semmit a jézuselőttiektől; legfeljebb annyit, hogy egyre kegyetlenebbek lesznek De azért a negyvennyolcat is nagyon drágán úsztuk meg.

Még nagyobb árat fizetünk hamarosan. Szarajevóban eldördül egy lövés; s bár Tisza István megteszi a magáét, az agg uralkodó mindent meggondolva és mindent megfontolva – 47 békeév után – hadat üzen Szerbiának, és kitör az első világháború. Négy keserves év után már milliókra rúg a halottak, hadi özvegyek és hadi árvák száma. S mindezt keresztények csinálják? Igen. Az ütközetek előtt az őrmester rumot osztogat, a különböző keresztény vallások tábortábori lelkészei pedig Jézus testét és véré. Maradt a történelem továbbra is– jézuselőtti. Harsányi Kálmán jézusi versét ismeritek-e?

A BALKÁNT JÁRTUK . . .

A Balkánt jártuk sárban, napsugárban,
Hosszú, nyomott, ünneptelen hetek!
Hóban, viharban, jégtű-zivatarban
Fáradt, nyögő kígyóvonalban,
Emberek, barmok, szekerek.
Egy-egy szekér sikoltott csak nagyot,
A barom és az ember hallgatott.
Utunkat állta egy-egy görgeteg,
S fúvásba ástunk újat, téveset,
Hajléktalan, vad hegycsúcsok tövébe.
Nem hallottuk, csak az ásók nesztét,
S egy-két kidölt bajtárs lehelletét,
Mely még huhúkolat rég fagyott kezébe.
Ástunk, haladtunk, Fogytunk, maradtunk,
Gyúrtuk, legyúrtuk, elértük a célt. A csatatért.
Barom és ember nem kérdezte : mért.
Mindenki tudta, de senki se tudta,
Csak tudni vélte, csak hazudta.
Hiszen ha tudta volna?!... haj,
Rádörgött volna mindnyájunkra:
„Rabszolgafej,
Hős-káprázat bolond lenyűgöztötte,
Ki milliószám őrlőd önmagad,
Mert hús éhes zseb egymásba harap,
S falná magába, torkig teletömve
Magát az Aranytermő Szamarat,

Csak más ne falja be!
 Gyávák gyávája te! Ezért? Ezért?
 A tátott szájú véres zsákokért?"
 De próbált volna csak szót szólani
 A nyomorult, (a hős, az igazi!)
 Elsőnek én ragadtam volna torkon.
 Egy sóhaját se törje meg soha
 A nagy jajszőnak, aki katona;
 Asszony, gyerek, jajszó, maradjon otthon.
 Gyarló kettősség! Egyik serpenyőben
 Igaz hitem, igaz gondolatom,
 Másikban három cifra csillagom,
 Öröklött, barbár, álhős-büszkeségem,
 S a mérleg - mégis erre billenőben.
 Mert így vagyunk mind, ezrek, milliók,
 Éretlen, törpe, játék-katonák,
 Hisszük, hogy van rabolni s ölni jog,
 S hogy becsülettel vagyunk banditák.
 Oh férfilélek, te vagy a talány,
 Ki felujjongtál bennem, kardot fogva,
 S még most is, most is megvetnéd talán,
 Ki a magáét bátran sutba dobja,
 Hogy amit gondolsz, helyetted kimondja!

Végeredmény számunkra, magyaroknak: Trianon...
 A győztesek elcsatolják tőlünk hazánk kétharmadát, s magyar népünk egyharmadát. Ekkora igazságtalanságot elviselnünk nem lehet; és 20 év után bekényszerít maga mellé az örült tizedes a másik világháborúba, mely már nem négy, hanem hat évig tart, s a meggyilkoltak, az özvegyen s árván maradtak száma messze meghaladja a korábbi, a „kisháború” áldozatait. A be-fejezés érdekében még ledobjuk az atombombát is.

Végeredmény – ismét számunkra, magyaroknak: bár egyetlen Hitlertől megszállt ország területén sem maradt életben annyi zsidó, mint nálunk, mi vagyunk a bűnös nemzet. Miként az első világháború után is, rajtunk rúgnak a legnagyobbat megszállóink. Tíz év után, '56-ban fellázadunk. Világtapsot kaphatunk, de a megnyílt határon kivándorol a tíz napos forradalom után kétszázezer magyar fiatal, mely vércsapolás negyvenszeresen meghaladja a vörös-, a fehér-, a Rákosi-, a Kádár-terror áldozatainak együttes létszámát. Java részük elveszett nemzetünk számára – alighanem örökre.

'89 után, amikor a szovjet sereg kivonul hazánkból, végre – ezer évnél is hosszabb idő után – megszűnik állampolgári kötelező feladatnak lenni az embergyilkolás. Csak az önként jelentkezők jól fizetett szakmája lesz az.

Helyette ránk szakad az, ami minden gyilkolásnál nagyobb veszedelem – a nemzeti öngyilkosság. 2001-ben a 8 éveseknek már egyharmada cigány, és 2020-ra már a felénél is több lesz a számuk. Prognosztizálhatunk A század végére hal meg az utolsó magyarul beszélő ember, miként meghalt a dalmát, s annyi finnugorul beszélt nép: a lív s a vót? Mert a magyar nők jelenlegi szaporodási rátája 1,2, s ez a biztos nemzethalált jelenti.

Testvéreim Jézus Krisztusban! Hazánkban az Isten megáldotta a cigányokat mind a két kezével. Azért áldotta meg, mert ők még tudják az istenadta élet alap-törvényét: a kapott életet tovább kell adni. S a magyar ezt már elfelejtette? Nem. Sokkal rosszabbat tesz. Ezt a

törvényt semmibe veszi, s ezért halálra való, nem kár érte – írta Ady Endre.

De én szembeszállok vele, és sírva kiáltom: Nem igaz. Kár érte, mert ha minket is elfúj az Isten törvényének ez a lábbal tiprása, akkor nem lesz Istennek soha több magyarja. S Neki is hiányozni fogunk, mert ő teremtett meg minket. Én nem adom fel. Én akarom, hogy ne hiányozzunk Neki. Vannak példáink. Visnyeszéplakon, az élő faluban, 2 fölött van a termékenységi ráta. A Bokor első két nemzedékében pedig 3,2 a nők termékenységi rátája. És ott él a negyedik nemzedékünkben hősnőm, a nyolc éves Bori, aki, amikor várják ötödik testvérük megszületését, azt mondja, hogy mindegy, hogy fiú lesz-e az vagy lány, mert nekik úgylis nyolc testvére van szükségük, s neki, Borinak is nyolc gyermeke lesz: négy lány és négy fiú. A lányai nevét már tudja is, és el is sorolja őket.

Testvéreim, Ti feladjátok? Arany azt mondta Széchenyiről, hogy mikor ez magát nem tudta szeretni, ő meg szerette pusztuló fajtát. Vigyázzunk és virrasszunk nagybeteg nemzetünk ágyánál! S hajoljon össze itt is és ott is négy-öt magyar, hogy megtanácskozzuk, hogy mit kell tennünk, hogy bele ne pusztuljunk e halálos kórba! Isten segíteni fog, ha virrasztunk. Én is Veletek akarok virrasztani, hogy megmentjük a haláltól nagybeteg nemzetünket. Amen.

BOGÁR LÁSZLÓ AZ "EGYPÁRTIBB" DIKTATÚRA

Kicsit furcsa szójátékkal élve, az egypártrendszer évtizedekig ragaszkodott ahhoz a hiedelemhez, hogy ő "egypárt", noha nagyon is "többpárt" volt, a rendszerváltás többpártrendszere meg görcsösen ragaszkodik ahhoz a tévképzethez, hogy "többpárt", noha nagyon is egypárt. Vagy most már pontosabb, ha úgy fogalmazzunk: Magyarországon befejeződött az egy(százalékos) pártrendszer kialakulása.

Arra most itt nincs tér, hogy részletesen kifejtjük, miért is volt valójában többpártrendszer az a valami, ami önmagát rejtélyes okból "szocializmusnak" nevezte. Elég azonban talán arra utalni, a hetvenes-nyolcvanas évek során egyre világosabbá vált, hogy a Pozsgay vezette népnemzeti MSZMP és az Aczél György vezette birodalmi kollaboráns globalista MSZMP nemcsak hogy nem voltak "egypárt", de "harcaik" során valójában már világosabban jelentették meg az alapvető létalternatívákat, mint ahogy azt a rendszerváltás rendszerének nevezett lehangoló káosz teszi. Ne szépítsük tehát, a magyar társadalom politizációs szerkezetének színvonala legalább húsz éve folyamatosan süllyedőben van, és minél később merünk ezzel szembenézni, annál kevesebb esélyünk marad a túlélésre.

A két létalternatíva közti verseny azért zajlott, hogy az MSZMP-be zárt "belső" pártokként melyikük tudja hamarabb és eredményesebben megszervezni azt a "külső" pártját, amelyet a "hivatalos" rendszerváltás, tehát a kapitalizmus nyílt bevezetése után sikerrel indíthat a már "szabad" választásokon. Ez Pozsgay belső pártja esetében az MDF, Aczél belső pártjának pedig az SZDSZ volt. Sajnos azonban Pozsgay belső pártját Horn Gyula, "külső" pártját (a "lakiteleki" MDF-et) Antall József sikeresen "eszdéeszesítette", így a rendszerváltás hazug paktumokra épülő rendszere már indulása pillanatától "egypártibb" rendszer lett, mint az előző volt, hiszen a nép-nemzeti alternatívát megjelenítő erőket igen rövid időn belül kiszorították minden alakzatból, nevetség tárgyává tett,

megbélyegzett páriaként vegetálnak azóta is a politikai "peremeken".

Történetünk "ismeretlen főszereplője" azonban az az alakzat, amely önmagát SZDSZ-ként nevezi meg – ve-
gyük tehát kicsit közelebről szemügyre azt a nem cse-
kély teljesítményt, amelynek során ez a komplexum egy-
százalékos "tömegbázissal" is képes ellentmondást nem
tűrő politikai diktatúrát gyakorolni, és ezt ráadásul de-
mokráciaként elfogadtatva kül- és belföldön egyaránt.
Amit először is rögzíteni kell: a rendszerváltás
politizációs alakzatai csak látszólag pártok. A precíz
megnevezésük inkább a "politikaipari holding" lenne,
vagyis olyan üzleti vállalkozásokról van szó, amelyek
uralmi szolgáltatásokat nyújtanak a mindenkori, minket
függésben tartó (és persze kifosztó) birodalomnak. Ma-
gyarán szólva birodalmi kollaboránsként kulturáltan
m megszervezik a kifosztást, és igyekeznek azt a
"lokalitás" kifosztott népének "szabadság és jólét" gya-
nánt elfogadtatni. S mivel évszázadok óta birodalmi
függésben élünk, a kollaborációban meglehetősen rutin
alakult ki, így a kontinuitás megszervezése aligha lehe-
tet gond 1990 után.

Mindegyik politikai párt kollaboráns tehát valamilyen
mértékben, egy kivételével, és ez éppen "hősünk", az
SZDSZ. Ez a "párt" nem lehet kollaboráns, merthogy ő
maga a "laboráns". Az SZDSZ a globális birodalom "ka-
tonai elnyomó erejének" közvetlen betüremkedése a
magyar politizációs térbe. Szerepét talán ahhoz a konst-
rukcióhoz lehetne hasonlítani, amely 1945 és 1958 kö-
zött állott fenn a közvetlen katonai megszállás alatt álló
Magyarországon. 1958-ig ugyanis minden fontosabb
állami vezető mellett, legyen az megyei tanácselnök
vagy miniszter, ült egy szovjet tiszt, aki bármibe bete-
kinthetett, és bármilyen döntés végrehajtását megaka-
dályozhatta. Kádár Jánosnak 1958-ban sikerült elérnie,
hogy a birodalmi ellenőrzésnek legalább ezt a legmeg-
alázóbb elemét kiiktassák az uralmi rendszerből. Ami a
rendszerváltás rendszerét illeti, egyelőre még távoli
ábránd tehát, hogy szuverenitásunkat legalább az 1958-
as szintre emeljük.

Az egypártrendszerünket diktálói szerepkörben uraló
birodalmi erő ugyanis jelenleg éppen jó úton van afelé,
hogy a maga egy százalékával is virtuóz módon hatá-
rozza meg Magyarország társadalmi, gazdasági és poli-
tikai jövőjét. 1994 óta egy MSZP nevű politikaipari hol-
dingot használt "gazdaállatként" a Magyarország nevű
lokalitás eredményes kifosztására. S bár a gazdaállat
rendszeresen felhorgadó engedetlenségeit eddig mindig
rutinosan kezelni tudta, a gépezet egy ideje akadozni
látszik. Ennek fő oka valószínűleg az, hogy a gazdaállat-
ot alkotó uralmi szereplők először szembesülnek politi-
kai megsemmisülésük közvetlen perspektívájával, ezért
egyre inkább vonakodnak a "laboráns" parazita diktátu-
mainak végrehajtásától. A következő hetek forogatóköny-
veiből kiderül, hogy képesek-e még megszervezni az
ellenállást, vagy újra az egyszázalékos pártrendszer
logikája győzedelmeskedik. Az SZDSZ
lokalitáskifosztást megszervező tevékenységét a jelek
szerint átmenetileg most már kikerülhetetlenül egy ún.
"szakértői kormány" veszi át.

A "szakértés" mitológiájáról már nemrégiben írtam,
így most röviden csak annyit, hogy a "szakértő" jelző
önmagában semmit nem árul el a lényegről, anélkül,
hogy ismernénk azt az értékbázist, amelyre a szakérte-
lem épül. Nem lehet semmi kétségünk azonban efelől,
hogyha tudjuk, a "szakértő" az uralkodó diskurzusban

valójában az ultraliberális ortodoxia szinonimája, amely
"független", ezért erkölcsileg eleve felmentve érzi magát
politikai stratégiája pusztító következményeitől.

A legkényesebb kérdés azonban az, hogy mi történik
akkor, ha az MSZP nevű holding semmilyen áron nem
hajlandó tovább vállalni a gazdaállat most már számára
végzetes szerepét. Ebben az esetben ugyanis logikai alapon
csak a Fidesz nevű holding jöhet szóba. Az előjelek elég
vészjóslóak. Fodor Gábor igen magas elfogadottsága a
Fidesz-szimpatizánsok körében, egyes Fidesz-vezetők
gyanúsán liberális megnyilatkozásai és a "Gyurcsány a
hibás" kampány – mindez nem túl sok jót ígér.

Ez utóbbival "mindössze" annyi a baj, hogy kb. olyan
logikát követ, mintha a bűn elkövetésére szolgáló fegyvert
kellene elítélnie a bíróságnak, hiszen ő a "hibás". Így aztán
sikerül elterelni a figyelmet a "fegyvert" tartó kéz
tulajdonosáról (az SZDSZ-ről!) és az elkövető globális
megbízóiról. Ennél nagyobb szolgálatot pedig nem is
tehetnének nekik. Csak remélhetjük, hogy maradt elég
józanság a magyar társadalomban, hogy kihasználva a
kínálkozó alkalmat, elkezdje a "demokrácia" fedőnéven
emlegetett birodalmi diktatúra felszámolását.

KERTÉSZ ANNA

KULLANCSZEDŐ SZOKNYÁK NYOMÁBAN

Visnyeszéplak ott kezdődik, ahol a XIX. század becsatla-
kozik a XXI-be, Pali betyár sírjánál. Körülbelül húsz család
költözött ide az elmúlt két évtizedben, akik hátrahagyva
addigi életüket, a hagyományos falusi létformát választották.

Lipótfánál lefordulunk a betonútról, sűrű erdőben, az eső
által mocsárrá változtatott csapáson haladunk tovább
autónkkal, néha egy-egy őz szökken előttünk,
gombaszedőket látunk. Vadregényes tájon, Zselic hatalmas
erdőségében bújik meg az egykori szőlőhegyen a falu, húsz
család választott paradicsoma.

A faluháznál letesszük az autót, ez Visnyeszéplak köz-
pontja, mellette a harangláb, a kápolna helye. Vegyesboltot,
kocsmát hiába keresünk, ez a helység nem olyan, mint az
átlagos magyar kisteleplülések. Vendéglátónk, Péter, a
közösség egyik meghatározó egyénisége (a falu
futballpályája például az ő legelőjén van) és felesége, Anikó
kicsiny vályogházukban fogadnak minket. Péterék az első
„beköltözők” között voltak a 90-es évek elején. Többször
jártak erre, vonzotta őket az egykor virágzó, de a 70-es
évekre szinte teljesen kiürült falu. Mikor ideköltöztek, a falu
régie és új lakossága összesen 36 lélek volt. Mára több mint
100-an laknak itt, köztük 50-60 gyerek.

Nem az volt az elsődleges cél, hogy ökofalut hozzanak
létre, biogazdálkodást folytassanak, akkoriban kezdtek ezek
a fogalmak divatossá válni Magyarországon. Azért jöttek
ezek a városi léttől megcsömörlött, zömében diplomázott
értelmiségiek, hogy visszatérjenek a hagyományos magyar
falusi életformához, keresztény értékrendhez egy élő falu
keretein belül, amely szemben az ökofalvakkal, nem a
technikára, hanem a közösségre épül. Mindemellett
számukra természetes, hogy nem szennyezik környezetüket
vegyszerekkel, hogy a vizet nem műanyag palackokban
hozzák, hanem saját kútjukból merítik. Ahhoz, hogy ellássák
magukat, gazdálkodásba kellett fogniuk, később ez vált
kereseti forrásukká is. A településen belül élénk
cserekereskedelem zajlik, mézért kecskesajt, tojásért
fakanál, cseresznyéért tej jár. Mára kialakult, ki mivel

foglalkozik, úgy is emlegetik egymást: a Mézes Csabi, a Kecskés Zsuzsa, a Mandulás Karcsi.

Bár a falu lakói igyekeznek önellátóvá válni, minél kevesebb modern technikai eszközt és segítséget igénybe venni a Visnyén túli világból, autó és tévé a családok negyedének-harmadának van, telefonnal pedig majdnem mindegyik háztartás rendelkezik. Mobilunk térereje például egy másodpercre sem apad, akármilyen vadregényes helyszínekre keveredünk a nap folyamán, bár később kiderül, hogy pont egy adótorony irányába bóklásztunk.

A gyerekek felől érdeklődünk, Zolihoz mentek, az új beköltözőhöz, „ott kalákáznak valamit”. Utánuk indulunk árkon-bokron át, tóforma pocsolókat kerülgetve. Zoli a faluban nem jutott házhoz, ezért négy kilométerrel odébb vett meg egy lepukkant vályogházat, oda a villany sincs kivezetve, vezetékes víz és gáz pedig Visnyeszéplakon sincs.

A hamiskás mosolyú, titokzatos tekintetű fiatalember kedvesen fogad, kútban hűtött borral kínál, pár percig ül le csak velünk, aztán fejébe csapja szalmakalapját, és tovább dolgozik a gyerekekkel. Mert megvan végre az aprónép. Baltával, fokossal, fűrészszel szedik ki az akácfaikat a földből, hogy Zoli kis konyhakertet ültethessen ide. A faluban megszokott, hogy segítenek a frissen beköltözőnek és egymásnak is, a fiúk azonban most kivételesen elfogadnak pénzt: táborra gyűjtenek. A hétvégén vágnak bele életük legnagyobb kalandjába: szülői felügyelet nélkül beköltöznek az erdőbe, egy hétig nomádkodnak. Nem fenyegeti őket igazán semmilyen veszély, ezek a gyerekek születésük pillanatától együtt élnek a természettel.

Kinevetnek minket sáros sportcipőink miatt, ők ledobták gumicsizmáikat, mezítláb dolgoznak. Munka közben elárulják, hogy minden nap segítenek otthon a ház körül, a gazdálkodásban, az állatoknál. Az alsósok a piciny faluházba járnak iskolába, a nagyok „osztályonként”, azaz ketten-hárman mennek házról házra, mindenhol más tantárgyat „hallgatnak”. Be van osztva a felnőttek között, hogy ki mit tanít, aszerint, hogy annak idején milyen szakmát tanult ki. Budapestről is járnak le hozzájuk tanárok kéthetente, akkor pár napig egy tantárgyat tanulnak összevontan. A gyereksereg általában együtt van, nehéz elképzelni ennél ideálisabb gyerekkort, a próbát talán a gimnázium jelenti. Sokat kritizált oktatási rendszerük a középiskolai felvételnél kiválóan vizsgázott, minden tanulót erős gimnáziumba vettek fel. Visszatérnek-e szülőfalujukba azután, hogy lelepleződött a kinti világ, ki tudja?

Visszakészülünk a faluba, patakmedren és búza-földön át vezet a „rövidebb” út Vera nénihez, a füvesaszszonyhoz. Veronika hosszú ősz haja copfban, mezítláb, lenge ruhában fogad minket kutyáival és macskáival körülvéve. Saját zsályateájával kínál, szívesen mesél a falu mindennapjairól. Annak ellenére, hogy ő a legelvarázsoltabb lény a faluban, Veronika áll legközelebb a másik világhoz, mintha füvei között olyan is akadna, ami az átjárást biztosítja. Miközben a frissen szedett orbáncfüvet rendezgeti, megadja mobilszámát. Tizenkét éve jött ide, akkor már jó pár éve gyógyfüvekkel foglalkozott. Néhány évig itt-ott vendégül látták a faluban, majd megvette ezt a házat, egy elköltöző családot, mert nem mindenkinek sikerül ide beilleszkednie. Ahogy Péter reggel fogalmazott, „mindenki józan belátása szerint dönti el, hogy idevaló-e.”

A falu nem mentes a feszültségektől, Anikó is ezt mesélte, amikor az évek óta tervezgetett kápolnáról kérdeztem. „Először életközösség épül, aztán a kápolna. Nagyon sokféle ember költözött ide, főleg az utóbbi pár évben, és amúgy is voltak közöttünk nézeteltérések.” Az egyik nézetkülönbség a kápolna alakja, volt már, aki álmodt a faluban, hogy milyennek is kellene lennie, és a szimbolikusnak tűnő vita némileg megosztja a falut.

A falu lakóit elkerülik a bajok, betegségek, csak a Lyme-kór szedi áldozatait, ez az ország talán legfertőzöttebb területe. A betegség említésére mindenki belekezd saját Lyme-kór-történetébe, bizarr tünetekről és csodás gyógyulásokról hallunk, a hetek óta ágyban fekvő Borit például egy, a faluba látogató természetgyógyász gyógyította meg Isten segítségével.

Tovább sétálunk a dimbes-dombos faluban, útba ejtünk egy őslakost, kíváncsiak vagyunk, hogy ők hogyan látják a beköltözőket. A kertkapuhoz ragadt Lajos bácsi nehezen formálja a szavakat, véleménye azonban igen határozott: „szektások meg vegetáriánusok.” Az egykor virágzó, ötszáz lakosú faluról mesél és a hirtelen elnéptelenedésről. „Nem volt munka. Nekem is öt szakmám van, de nem volt munka, elment mindenki, a gyerekeim is.” Ő is beszélt a falubeli cserekereskedelemből: kosarat fon, faragásokat készít, de kirekesztettnek érzi magát. Kérdezzük, hogy jár-e a falu rendezvényeire, ünnepeire, a kéthetenkénti misére. „Ááá, ezek nem tudnak mulatni, ilyen jajongós zenékre táncolnak. Én már nem megyek. Meg a misére se, van itt nekem színes szamszungom, távirányítós, azon nézem a misét.” Az útra mutat, a saját portája előtti részre, majd a távolban megbújó házak felé: „Idáig tart Magyarköz, ott kezdődik Csángóköz.” Arra jön két falubeli lány, hagyományos női viseletben, Lajos bácsi horkant egyet: „mennek a kullancsszedő szoknyákban.”

Utána eredünk a szoknyáknak, és Máriaék hangulatos teraszán találjuk magunkat, az asztal roskadásig tele málnával, eperrel, cseresznyével, éppen vendégek szedelőzködnek, minket leültetnek, és amíg ott vagyunk, újabb szomszédok néznek be. Máriaék takaros otthona és vendégszeretete vonzza a látogatókat. A falu egyik legfontosabb épülete a házuk, itt tartják szombatonként a táncos mulatságot, a közösségekben ugyanis majd mindenki néptáncol. Éva és Zoltán bár csak „beugrottak”, hogy vegyenek Tibor borából, de ott ragadnak, és életük nagy fordulatairól mesélnék nekünk. A fiatal pár „beköltözéstörténete” máshogy szól, mint a többieké. Ők nem vendégeskedtek itt korábban hónapokat, éveket. Egy éve jártak először Visnyeszéplakon, távoli rokonukat, Vera nénit látogatták. Pont egy nagy közösségi esemény közepébe csöppentek: a lakók falat döngöltek, egyikük házat építették – elvarázsolták őket a jelenet, a közösség ereje. Még egyszer visszatértek, és végleg eldöntötték, hogy itt akarnak élni. Zoltán másnap felmondott a munkahelyén, teljesen felszámolták addigi életüket. „Mindig ilyesmire vágytunk. Ceglédre Szolnokra hordtuk a gyerekeinket, hogy Waldorf iskolába járhassanak, de nem tudtuk őket megvédeni mindentől. Látták a pucér nőket a plakátokon, az osztálytársaik mesélték nekik az öldöklős filmekről. Mi ugyan egy tanyán laktunk, de hiányzott a velünk hasonlóan gondolkodók közössége.” Éva szenvedélyesen beszél otthagyt életük, a „lenti világ” és az új, „fenti” lét közti különbségekről. Szemét többször elfutja a könny, talán még magát is meg kell győznie, hiszen bármilyen elégedetlen is volt korábbi életével, évtizedekig élte azt. Mária is hasonló hévvel támadja a kinti-lenti világot. A kétgyermekes fiatalasszonynak nagyon fontos a rend, egész

környezetéből: takaros öltözékéről és gyönyörű otthonáról is ez sugárzik. Számára több évszázadosan bejáratott kapaszkodó a keresztény és magyar hagyományos falusi életmód, olyan, ami biztonságot ad, ami tiszta játékszabályaival segít megtartani az áhitott rendet, és védelmet ad egy olyan világgal szemben, ahol viszont már egyáltalán nincsenek szabályok. „A demokrácia és a tolerancia az élet halála” – győzköd minket Mária, és az ő szemszögéből vitathatatlan ez az egyébként nagyon is vitatható tétel, ami sokkal inkább az elhagyott világra utal, mint a visnyeszéplaki sajátos létre. Hiszen a társaság éppen az esti falugyűlésre készül, ahol a lakók együtt döntenek el, hogy maguk közé fogadjanak-e egy idős pap bácsit, aki terelgetné a nyáját. Ezt a kérdést is, mint mindent (például hogy mi lelátogathatunk-e a faluba) a közösség együtt tárgyalja meg. Mária szerint a fent említett két fogalom teszi tönkre a világot, ahol minden belefér, csak az nem hogy egy asszony népviseletben menjen végig az utcán, „mert hülyének nézik, vagy azt gondolják, hogy nem volt ideje átöltözni a táncóra után”.

A faluháznál már összegyűltek a többiek, a nagyok vitáznak, a kicsik a háttérben játszanak. Pétert nem találjuk köztük, elsétálunk a házhoz, hogy elbúcsúzzunk. Többször kopogunk, szegénylős mosollyal, szemét dörzsölve bújik elő. Kérdezem, hogy aludt-e. Felháborodva válaszol „Nem, dehogy..., csak belenéztem a horvát-német meccsbe..., megyek már a gyűlésre.”

Összeszedjük Vera nénit, aki már átvedlett városi ruhájába, hátizsákjába teáit csomagolta a hétvégi fővárosi piacra. Elbúcsúzzunk Visnyeszéplaktól, Pali betyártól, a legelőktől és a meglepően magas térerőtől.

(forrás: Szabad Föld online, 2008. 07. 13.)

BULÁNYI GYÖRGY VÁLASZ BAJAI ÉVINEK

A lehető legnyíltabb – mert egészen kinyitom benne magam – válaszlevél Bajai Évinek.

1. Majd megtanulnak a cigányok lovári nyelven beszélni, ha többségbe kerülnek. Majd kifejlesztik – mint a tótok a szlovák nyelvet a túróci nyelvjárásukból –, amikor megkapták Trianonban hazánkából a részüket, melyben az 1910-es statisztika szerint 1,7 millió tót anyanyelvű volt és 1,1 millió magyarul beszélő. Ne féltsd őket! Majd harcolhatunk a néhány magyar nyelvű iskoláért, vagy pedig lovári nyelvű iskolába küldjük gyermekeinket a jobb érvényesülés érdekében, ahol a Bokor vagy mások érdeméből megmarad még a magyar kisebbség. Csak pofon ne csapjanak, ha magyarul szólnak; mint megtörtént Nyitrán, nem is olyan régen.

2. A Te olvasatodban egyenértékű Mt 28, 19 és Mt 10,6. Ha hallottál már valamit egy KIO-ként említik műről, annak van *Mutatók* c. kötete is, s az elárulhatja Neked is e helyek idézettségét. Nem ugyan mostanában, hanem jó negyven éve írt munkámban – csak az akkori idézettségének mértékét. Botrányos! A 10,6-ra öt ízben hivatkozom, a 28,19-re meg csak három ízben. Dehogy egészen el ne keseredjél, a 19,20-ra hét ízben is, s a kettő együtt már 3+7=10! Akkor is, mostan is fontosabbnak tartottam. tartom, hogy gojok is megismerjék Jézus tanítását (20,19). Ha hiszed, ha nem, Attila, Álmos, Árpád – mind a három goj. Minden gojnak az a dolga, ami a nem-gojnak is: kezdeni házastársán-gyereken, folytatni fáján, utána meg a közeli fajokon, akiket elér. Mit?

Hirdetni azt, amit a lelkiismeretében talál. Azt, amit Jézus is mondott, meg Babits humanizmusa is.

3. Nem ingoványos talajon, hanem az anyanyelvünkön keresztül találtam el Terikéhez is, és harminc évvel később Bajai Évihez is. Arany János nyelvén találtam el Hozzátok, aki szintén magyarul beszélt, s elég jól; s a legnagyobb magyarról mondta, hogy megszerette pusztuló fáját; meg mindnyájunknak: *Hogy fajra fajt ne költene / Az ápolit népgyűlölség*

4. Ha találkozom Jézussal, okvetlen elmondom majd neki azt, amit beléd égettem Belőle. De hozzáteszem: *Ezt Neked, Jézusom nem sikerült, mert akkora békétlenséget teremtettél Kaifásban; hogy méltónak talált a halára.* Ebben is nagyon elmaradok tőle. Ő csak három évig tanított, és kivégezték. Magam meg 64. éve nyomom a kakaóm, és sem az ateisták; sem egyházam, sem a Bokor nem parancsolt még keresztfára.

5. A virtuális csoportból Gyuszit, Mártát három éve nem láttam, pedig láthatnám őket, ha futni tudnék még, de hát az nem megy már nekem. Vívni még tudnék, mert van egy fokosom. Korondon vettem vagy öt éve. Medve is van rajta... de már bajt nem vívok – vagy igen s még mindig, akikkel csak lehet? Rágalom az, ne higgyétek; csak harmadik lábamnak használom, mert a fokosom csak bot. Én, aki három napra arany-pertlit is viseltem karomon, sapkámon, mint demokratikus hadseregünk 17. honvédezedének főhadnagyi státusban levő ezredlelkésze. Mentségemre szolgálhat, hogy senki sem adta kezembe a KIO-t, '45-öt írtunk még.

6. Babut, öt láttam. Igen, mert Gyurival együtt eljöttek hozzám, s nagyon sok puttonyos tokait hoztak nekem. Jól tették, mert gyűjtögetem a palackokat Bokorújvra, hogy azzal köszöntsük egymást – *új esztendőben új szívekkel...s hogy dicsérjük Jézust énekekkel* is; és az sem árt, ha a tokaji hozzásegít minket ahhoz, hogy férjet meg feleséget, akik tudvalevően a világ legszebb asszonyai... na meg még egymást is nagyon, de nagyon szeressük – vagy lehetünk szerényebbek is? Ha igen, akkor legalább békességgel viseljük el már egymást.

7. A virtuális csoportból utoljára hagytam Gyurit aki felfedezte, hogy az élet családban is; az ilyenben meg az olyanban is csak akkor lehetséges, ha tudunk bocsánatot kérni és megbocsátani is. S mindezt olyan ékesszólással tette, hogy még engem is meghatott velem, pedig én a meghatódást nem adom olcsón: Arany, Sinka, Szabó Lőrinc verseinél alább nem. Rögvest el is határoztam, hogy a Bokorunkban élő egyik világlegszebb asszonyának megbocsátom, ha idegeimre menő sűrűséggel mondja nekem: *Bocsánat, bocsánat!*... Még nem teljes a siker, még mondja olykor, s én is kevesebbet ripakodom rá érte, mert Gyuri megmagyarázta mindanyunknak; hogy nem is hetvenszer hétszer, hanem még nyolcszor is meg kell bocsátanunk. Ha ez miatt baja támad a Hittani Kongregációban, csak szóljon nekem. Amióta a Jóska Benedek lett, már kétszer is érdeklődött a piarista generálistól arról, hogy hogyan vagyok. Akiről egy pápa érdeklődik, az idáig még mind meghalt.

Hittétel ez. Vagy legalábbis tévedhetetlen, mert cáfolhatatlan igazságot mond ki.

8. Ettől nyíltabbat írni nem tudok. De Te tudjad azt; hogy abból élek; ha megcáfolnak. Így van módom megérvelni, hogy mért nekem volna (!) igazam. Már csak annyi a dolgom, hogy elmondjam, mért bögött egy magyartanárral. Csak azért, mert rímcsokorban a tiédnél jobban-szebben eddig senki össze nem fogta még, amiért az a magyartanárral élt meg él.

SZILÁGYI ZSOLT

LEVELE BOGÁR LÁSZLÓNAK

Tisztelt Professzor úr!

Magam és sokunk nevében kérnék Öntől és közgazdász munkatársaitól egy nagy munkát. Kívánatos lenne összegezni, hogy egy korlátolt autarkiának megvannak-e a hazai erőforrás garanciái? /föld, víz, geotermikus bázisok, fosszilis energia hordozók, bányák kincsek, emberi tényezők és számos más elem, amelyeket Önök közgazdászok pontosan és taxatív tudnak/ Amennyiben a válasz igen, akkor megfontolásra javasolnám, hogy Magyarország bocsásson ki saját /a FED-től és leány intézményeitől az IMF-től és WB-től független hazai pénzt és ezáltal szabadítsa fel a hazánkban élő ipari, mezőgazdasági, szolgáltatásban dolgozó és szellemi munkások között jelenleg a végletekig lezárt teljesítmény csere útjait. Ha ezt, vagy ehhez hasonló lépéseket nem tesz meg az ország, akkor a FED szivattyúja a saját működési szabályai szerint, a saját logikája szerint fog felszámolni minket. Célszerű lenne -márcsak tudományos célból is összegezni- hogy agráriumunk, termál kincseink, víz kincseink, fosszilis energia tartalékaink és ezekkel azonos nagyságrendű más erőforrásaink kiaknázása biztosítanák-e ennek a 10 milliós népnek a békés megélhetést, beleértve ebbe a szükséges import termékek beszerzéséhez szükséges pénzeszközöket.

Ánékül, hogy hosszabban fejtegetném gondolatom gyökereit, jól látom, hogy az amerikai függetlenségi háború után számos törekvés volt tetten érhető egy központi bank gründolására. Az alapító atyák /pl. Franklin Benjamin/ ezt ellenezték. 1910-es években azonban a Morgan, Rockefeller, Rotchild, Wartburg bankár maffiának sikerült tető alá hozatni a Központi bank törvényt és magát a bankot, amely azóta is magánkézen van. /FED/ és kamatra, hatalmas profitok fejében ad kölcsönt az amerikai kormánynak és az atlanti világnak, vagy ahova tud. Mi is ebből részesedünk, cirka a 70-es évek vége óta és egyre erősebb mértékben. Ha ezt a folyamatot nem tudjuk lefékezni, akkor tényleg reménytelenül válik helyzetünk, ha még nem az. Szidhatnám most a FED-et, az IMF-et és a WB-t, de nem teszem, mert ők a saját szabályaik szerint korrektül játszanak. Más kérdés, hogy ha ebben a játékban és ilyen formában tovább játszunk, akkor megsemmisülhetünk.

A helyi pénz /valódi MNB-kal/ kibocsátás minden bizonytalannal felháborítaná a FED-et. Bizonyos mértékű embargóra is számíthatunk kéne. De mindezt el lehetne fogadni, ha az Önök által készített felmérések azt mutatnák, hogy rövidebb-hosszabb ideig valamiféle autarkiában is át tudnánk vészteni egy jól meghatározott időszakot. Ez az időszak arra kellene, hogy hazánk népének szellemtestét, egészségi állapotát, demográfiai mutatóit, önbizalmát rendbe lehessen tenni. És ha ez mind megtörtént, akkor el lehetne gondolkodni azon, hogy miként nyitunk a nemzetközi versenyszféra irányában.

Restellem, hogy kirándulni merészelttem egy olyan szellemi területre, amely sokkal inkább az Önök határterületébe tartozik, mint az enyémbé, de úgy éreztem, hogy meg kell szólaljak. Munkájához további jó egészséget kívánok és a számos világos elemzés mellett egyre több "mit tegyünk" stratégiai és akció tervet kérek és kérünk az Önök által jónak tartott pillanatban.

REINER PÉTER

ZSIDÓ VAGYOK, ÉS GÁRDISTA

Reiner Péter, a Magyar Gárda alapító tagja zsidó származását és nemzeti radikális politikai meggyőződését is büszkén vállalja. Alperesi beavatkozóként a Magyar Gárda feloszlatási perében is részt vesz a gárda oldalán, alaptalanak tartja a szervezetet ért vádakat. Egy 2006. őszi rendőri túlkapás bírósági tárgyalása után beszélgettünk vele.

Kicsoda Reiner Péter, a Magyar Gárda alapító tagja?

1944-ben születtem Budán, a Maros utcai zsidókórházban. Édesapám haláltáborban pusztult el, édesanyámmal a pesti gettóban éltek túl a vészorszakot. A fertői Esterházykastélyban tanultam, szőlész-borász és kertész szakmérnök vagyok, már nyugdíjas. Holocaust-túlélőként saját magam, és elhunyt édesapám jogán szerény kárpótlást és életjáradékot is kapok.

Hogyan vált nemzeti radikálissá?

Meghatározó élményem volt az első házasságom: erdélyi feleségem volt, és bár a házasság nem sikerült, az akkor szerzett élmények a mai napig az elszakított magyar területekhez kötnek.

Magyarnak, zsidónak vagy mindkettőnek vallja magát?

Vállalom a zsidó származásomat, és az egész felnőtt életem arról tanúskodik, hogy büszke vagyok a magyarságomra. Tehát az egyik vállalás, a másik megalapozott büszkeség.

A családja is nemzeti érzelmű, jobboldali?

Mivel a magyarországi zsidóság megmaradt része - számomra ugyan utólag elfogadhatatlan, de érthető okokból - baloldali lett, én is baloldali családból származom. Bizonyos fejlődésen kellett átmennem ahhoz, hogy most azt mondjam magamról, hogy nemzeti érzelmű vagyok. Zsidóként és magyarként is a magyarság, a nemzet szerves részének tartom magam.

Gyakorolja a zsidó vallást?

Mivel a zsidó identitás - a magyarhoz hasonlóan - nincs tisztázva, a kérdést nem tudom értelmezni. Egyébként nem vagyok hívő ember. A zsidók többszöri nekifutásra sem tudták tisztázni, hogy mit jelent zsidónak lenni: vallást, joggyakorlást, hagyományőrzést, vagy ezek valamiféle egyvelegét? Nem tudjuk, és nem is biztos, hogy ma a zsidóknak érdekük ezt tisztázni.

Miért lépett be a Magyar Gárdába?

Ez személyes ügy, a Gárda Egyesület számos alapítójához több tíz éves, meghitt bizalmi és baráti viszony fűz.

Nem érzi úgy, hogy ön a Gárda "díszzsidója"?

Már az első eskütétel alkalmával beléptem, de a korom miatt csak pártoló tagként, felvállalva a szellemiséget, de nem vállalva az alaki mozgást és az egyenruhát. A szimbólumokat, mint láthatja, most is hordom, bennem az Árpád-házi jelképek nem félelmet keltenek, hanem biztatást, jövőképet nyújtanak nekem.

A nyilasok annak idején árpádsávós zászlók alatt lötték a Dunába a zsidókat, köztük a rokonait, ön mégis hordja ezeket a szimbólumokat?

Azok a gyilkosságok szörnyűek, embertelenek voltak. De az Árpád-házi szimbólumok nekem egészen mást jelentenek. A szimbólum arról nem tehet, hogy egy másodpercnyi történelmi pillanatig ez a szörnyű mozzanatok, a nyilasok részben kisajátították őket.

Nem tart attól, hogy a gárdától is kitelhetnek ilyen szörnyűségek?

A Jobbik és a Magyar Gárda vezetői kellő bölcsesség birtokában vannak ahhoz, hogy ez a kérdés alaptalan legyen. Új hibákat nyilván elkövetünk majd, de a régieket

nem ismételjük meg. Vona Gábor történész, nem fog politikai baklövéseket elkövetni.

Zsidóként nem érinti érzékenyen, hogy a Jobbik és a Magyar Gárda nyíltan rasszista üzeneteket fogalmaz meg, elsősorban a cigánysággal, de a zsidósággal szemben is?

Jelen voltam mindhárom eskütételen, és a gárda számos vidéki és elszakított magyar területen való megjelenésekor is, és soha nem hallottam, nem érzékelttem - pedig ezer füllel figyeltem, higgye el -, hogy rasszista vagy zsidóellenes kijelentések hangzottak volna el. Soha nem tapasztaltam ilyesmit.

De hiszen a Jobbik kampánytémává tette az úgynevezett "cigánybűnözést".

Az a véleményem, hogy ez a jelenség ma kikerülhetetlen, és például Moldova György már az úgynevezett megvalósult szocializmusban is foglalkozott vele. A bátrabbak, például Vona Gábor néven is nevezik, ezért én nem ítélem el. Igen, szerintem is van cigánybűnözés, lehet és kell is beszélni róla.

Ezzel egy egész népcsoportot megbélyegeznek és megfélemlítenek.

Vona Gábor, a Jobbik hihetetlen bölcs, tehetséges és minden bizalmamat bíró pártelnöke erre azt szokta mondani, hogy a Gárda az előtte járók - a lakiteleki mozgalom és az MDF, a Magyar Út Körök és a MIÉP, a polgári körök és a Fidesz - hibáiból bölcsen tanult, és ki tudja védeni azokat a koholt vádakokat, amelyeket a cigányok és a zsidók hoznak fel ellene.

Még élő rokonai, barátai mit szólnak ahhoz, hogy szerepet vállalt a Gárdában?

A rokonaim inkább kerülnek a témát, mert szeretnek. A zsidó baráti körömben, mert ilyen is van, megosztanak a vélemények. A 45 éves érettségi találkozón is engem tisztelő és gyűlölő táborra osztottak a volt osztálytársaim. Gyerekkori nem zsidó és zsidó barátaim szakították meg velem a kapcsolatot, amiért beléptem a gárdába, jelenlegi baráti köröm viszont büszke rám. Több telefont kaptam Izraelből is, magukat székelyföldi zsidó magyaroknak mondó emberek három generáció nevében köszönték meg azt a szolgálatot, amit a bolsevizmus ellen vállaltam. Ők Izraelből így értékelték, zsidóként is, székelyként is.

Őn az egyetlen zsidó a Gárdában?

A gárda pártoló tagságába tudomásom szerint rajtam kívül még három zsidó lépett be, nem vagyok magányos. Ezen el kellene gondolkozniuk azoknak, akik ma a zsidó véleményt kisajátítják, és úgy gondolják a Síp utcában, hogy a magyar zsidóság egészét képviselik. Amikor 2006. október 23-án a rendőrök megaláztak, és a Gerlóczy utcában ütöttek-verték, azt mondtam nekik kétségbeesetten és értetlenül, hogy fiúk, 62 év után újra veritek a zsidókat Budapest utcáin?

Miért bántották a rendőrök 2006. október 23-án?

Aznap reggel nyolc barátommal összegyűltünk, hogy megemlékezzünk egy közös barátunkról, aki 1956-os forradalmárként, akkor fiatalorként börtönben is ült. Egyébként Kádárék két Corvin közti zsidó felkelőt is felakasztattak, akik megúszták Auschwitzot. A zsidó közkepviseletek erről a mai napig hallgatnak, mert nem illik bele az általuk kialakított képbe. Nekem a majdnem névrokon Renner Péter az idolom, aki túlélte Auschwitzot, és 1956-ban fegyverrel harcolt a bolsevizmus ellen. Felakasztották érte.

Mi a véleménye azokról nemzeti radikális portálokról, amelyek nyíltan uszítanak a zsidóság, a cigányság és a homoszexuálisok ellen?

A nemzetben és a nemzetellenesen gondolkodó oldal portáljai sem védettek a hülyeség és a félműveltség ellen.

Kint volt szombat a Hősök terén?

Kint voltam.

Nem zavarta a zsidózás, a nyilas karszalagok?

Rossz helyen álltam, nem hallottam. A tömegben régi barátokkal találkoztam, szívesen voltam velük együtt.

Érte már atrocitás a zsidósága miatt nemzeti radikális közegben?

Sajnos igen, a Gárda perén a folyosón, de erről többet nem kívánok mondani.

A gárdatagsága miatt érte már atrocitás bármilyen oldalról?

Nem.

Cigányok is vannak a Gárdában?

Arról hallottam, hogy be akartak lépni, de azt nem tudom hogy sikerült-e nekik.

Nem tart attól, hogy a Magyar Gárdára válaszul például cigányok is militáns "hagyományörző" szervezeteket alapítanak, és polgárháborús helyzet alakul ki emiatt?

Nem félek ettől, nem tartom valós veszélynek a cigányok ilyen irányú önszerveződését. Viszont miközben leépült a magyar belügy, a magyar honvédség, járom a végeket, és bizonyítékom van rá, hogy az elszakított magyar területeken, Romániában, Szlovákiában és Szerbiában folyamatosan alakulnak a gárdák és a szabadcsapatok, amelyeknek egyetlen célja a magyarellenesség. Ezt reális veszélynek tartom. És nem látom veszélyesebbnek a Magyar Gárda fekete ruháját az engem 2007-ben megalázó, közhatalmi feladatokat is ellátó In-Kal Security fekete egyenruhájánál. Az a kérdésem, hogy a két fekete színű félelemkeltés között mi a különbség?

FARAGÓ FERENC

TANYAI SZILÁNKOK...

Minden *hazugság* azzal az igénnyel lép föl, hogy őt *igazságként* tiszteljék. (És ez a tisztelet sosem marad el.)

***

A csend mindig alulról, belülről érkezik és fölfelé halad, úgymond fölüllemelkedik, majd újra elmélyül. Így lesz a csend a valóságok legmagasabbika.

***

Sportkarrier. Az élet nem egy versenyszám, amit feltétlen meg kell nyerni. Az élet akár el is vesztethető, mert - tudjuk - úgy nyerhető meg.

***

Szépirodalom = szépíró + szépolvasó.

***

A *globalizációt* sokkal inkább úgy mondhatnánk, hogy *sehonnaiság*.

***

Isten a legelrejtőzöttebb nyilvánvalóság.

***

Van-e nagyobb hitványság, mint *nemet* mondani az *igenre*? Van-e nagyobb hitványság, mint *igent* mondani a *nemre*?

***

Amit *kigondolunk*, amit *kimondunk*, és amit *megteszünk*, azok vagyunk.

***